

Liber

est: sed forma neq; informis: neq; formata ip
sa ibi eterna est immutabilisq; substantia.

De spūsancto qui patri ac filio equalis acci
pitur: et vtriusq; spūs dicit: et charitatis noīe ī
telligit cum quelibet in trinitate persona sit
charitas.

Ca. XVII

Artis de patre et filio et quātū per hoc
speculum atq; in hoc enigmatē vide
re potuimus locuti sumus nunc de

spiritu sancto quātū deo donante videre conce
ditur differendum est: qui spūscūs fm sc̄ptu
ras sanctas nec patris solius ē: nec filij solius
sed amborū: et ideo cōmunē qua se inuicem di
ligunt pater et filius: nobis insinuat charitatē

Ut autē nos exerceat sermo diuinus: nō res
in promptu sitas: sed in abdito scrutandas: et
ex abdito eruendas: maior studio fecit inq̄ri
Nō itaq; dixit scriptura: spūsanctus caritas
est: qd si dixisset: nō quā partē questiōis istius
abstulisset: sed dixit: deus caritas est: vt iter
tum sit: et ideo req̄rendū: vtruz deus pater sit
charitas: an deus filius: an deus spūsanctus
an deus ipsa trinitas. Neq; em̄ dicitur sumus
Non propterea deū dictū esse charitatem qd
ipsa charitas nulla sit substātia: que dei digna
sit nomine: sed qd donū dei sit: sicut dictū ē deo

1. Job. 4.

Ps. 70.

Ps. 61.

Ibidem.

Ps. 58.

Quā tu es patientia mea: Neq; em̄ propter
ea dictū est: quia dei substantia ē nostra pati
tia: sed qd ab ipso: nobis est: sicut alibi legitur.
qm̄ ab ipso patientia mea. Hūc quippe sensum
facile refellit sc̄pturarum ipsa locutio. Tale est
em̄: tu es patientia mea: q̄le est: dñe spes mea
et deus meus: misericordia mea: et multa simi
lia. Nō est autē dictū: dñe charitas mea: aut tu
es charitas mea: aut tu deus charitas mea: s̄
ita dictū est: deus charitas est: sicut dictum ē:

1. Job. 4.

Job. 4.

deus spiritus est. Hoc qui nō discernit intelle
ctum a dño: nō expositionem querat a nobis

1. Job. 4.

Mos em̄ aptius quicq; possumus dicere. De
ergo charitas est. Utrū autē pater: an fili: an
spiritus sanctus: an ipsa trinitas: quia et ipsa nō
tres dii: sed vnus deus: hic querit. Sed iaz in
hoc libro sup̄ius disputauī: nō sic accipiendaz
esse trinitatē que deus est: ex illis tribus q̄ in
trinitate nostre mentis ostendimus: vt tanq̄
memoria sit omnium trium pater: et intelligentia
omnium trium filius: et charitas omnium trium spū
sanctus. Quasi pater nec intelligat sibi nec di
ligat: sed ei filius intelligat: et spūsanct⁹ ei di
ligat: ipse autē sibi et illis tm̄ meminert. Et fili
us nec meminert nec diligit sibi: s̄ memine
rit ei pater. et diligit ei spūsanctus: ipse autē
et sibi et illis tantūmodo diligit. Itēq; spiritus
sanctus nec meminert nec intelligat sibi: sed

meminerit ei pater: et intelligat ei filius: ipse autē
et sibi et illis non nisi diligit. Sed sic potius vt
omnia tria: et omnes et singuli habeant in sua
quisq; natura. Nec distet in eis ista: sicut in no
bis aliud est memoria: aliud est intelligentia
aliud dilectio siue caritas: sed vnū aliquid sit
quod omnia valeat: sicut sapientia: et sic habe
atur ī vnus cuiusq; natura: vt qui habet: hoc
sit qd habet: sicut immutabilis simplexq; sub
stantia. Si ergo hec intellecta sunt: et quantū
nobis in rebus tantis videre et coniectare cō
cessuz est: vera esse claruerunt: nescio cur nō
sicut sapientia et pater dicitur: et filius et spiri
tus sanctus: et simul omnes non tres: sed vna
sapientia: ita et caritas et pater dicatur et fi
lius: et spiritus sanctus: et simul omnes vna ca
ritas. Sic enim et pater deus: et filius deus: et
spiritus sanctus deus: et simul omnes vnus de
us. Et tamen nō frustra in hac trinitate non
dicitur verbū dei nisi filius: nec donū dei nisi
spiritus sanctus: nec de quo genitū est verbū:
nec de quo procedit principaliter spiritus san
ctus nisi deus pater. Ideo autē addidi princi
paliter: qd et de filio spiritus sanctus procede
re reperitur. Sed hoc quoq; illi pater dedit:
non iam existenti et nondū habenti: sed quic
quid vnigenito verbo dedit gignendo dedit.
Sic ergo cum genuit: vt etiā de illo donū cō
mune procederet: et spiritus sanctus: spiritus
esset amborum. Non est igitur accipiēda trās
eunter: sed diligenter intuenta inseparabilis
trinitatis ista distinctio. Hinc em̄ factum est:
vt pprie dei verbū etiā dei sapia diceret: cū
sit sapientia et pater et spiritus sanctus. Si er
go pprie aliquid horū trium caritas nuncupan
da est: quid aptius q̄ vt hoc sit spiritus sanct⁹
vt scilicet in illa trinitate simplici summaq; na
tura: non sit aliud substantia: et aliud caritas
sed substantia ipsa sit caritas: et caritas ipsa
sit substantia: siue in patre: siue in spiritu san
cto: et tamen proprie spiritus sanctus caritas
nuncupetur. Sicut legis nomine aliquando
simul omnia veteris instrumenti sanctarum
scripturarum significantur eloquia. Nam ex
propheta Esaia testimonium ponens aposto
los vbi ait: In alijs linguis et alijs labijs lo
quar populo huic: premisit tamen in lege scri
ptum est. Et ipse dominus in lege inquit eoz
scriptum est. Quia oderunt me gratis: cum
hoc legatur in Psalmo. Aliquando autem
proprie vocatur lex quedata est per Moy
sen: scdm̄ quod dictum est. Lex et pro
phete vsq; ad Iohannem: et in his duobus
preceptis tota lex pendet et prophete. Hic

1. Cor. 14.

Ps. 34.

Mat. 11.

Ibid. 22.

Luc. 2.4 vtiq; pprie lex appellata est de monte Syna-
 prophetarū autē noīe etiam psalmi significa-
 ti sunt: et tamen alio loco ipse saluator. **Por-**
 tebat inquit impleri omnia que scripta sunt in
 lege et prophetis et psalmis de me. **Hic** rursus p
 phetarū nomen exceptis psalmis intelligi vo-
 luit. **Dicit** ergo lex vniuersaliter cum pphes
 et psalmis: dicit et pprie que per moysen data
 est. **Item** dicunt cōmuniter pphete simul cū
 psalmis: dicunt et pprie pter psalmos. **Et** mul-
 tis alijs exemplis doceri possunt multarū rex
 vocabula: et vniuersaliter poni: et pprie qui-
 busdā rebus abhiberi: nisi in re aperta vitat
 da sit longitudo sermonis. **Hec** ideo dixi: ne
 quisq; ppretea nos incōuenienter existimet
 charitatem appellare spūsanctū: quia et de-
 pater et deus filius potest charitas nūcupari.
Sicut ergo vnicum dei verbum pprie voca-
 mus noīe sapiētie: cum sit vniuersaliter et spi-
 ritussanctus et pater ipse sapientia: ita spūsan-
 ctus pprie nūcupat vocabulo charitatis: cū
 sit vniuersalr charitas et pater et filius. **Sed** dei
 verbum id est vnigenitus dei filius aperte di-
 ctus est dei sapientia: ore aplico vbi ait: chri-
1. Cor. 1. stum dei virtutem et dei sapiam. **Spūs** autem
 sanctus vbi sit dictus charitas inuenimus: si
1. Job. 4. diligenter iohis apostoli scrutemur eloquiū
Ibidem. Qui cum dixisset: dilectissimi diligamus inui-
 cem: quia dilectio ex deo est: secutus adiunxit
Ibidem. Et omnis qui diligit ex deo natus est. **Qui** nō
 diligit nō cognouit deum: quia deus dilectio
 est: ibi manifestauit eam se dixisse dilectionē
 deum: quā dixit ex deo. **Deus** ergo ex deo est
 dilectio. **Sed** quia et filius ex deo patre natus
 est: et spūsanctus ex deo patre pcedit: quem
 potius eorū hic debeamus accipere dictū esse
 dilectionem deū. merito querit. pater em so-
 lus ita deus est: vt nō sit ex deo: ac per hec di-
 lectio que ita deus est: vt ex deo sit: aut filius
 est: aut spūsanctus. **Sed** in psequētib; cum
Ibidem. dei dilectionē cōmemorasset. nō qua nos euz
 sed qua ipse dilexit nos. et misit filium suum li-
 beratorē p peccatis nostris. et hinc exhortat
 esset vt et nos inuicez diligamus: atq; ita in no-
 bis deus maneat. quia vtiq; dilectionem deū
 dixerat statim volens de hac re apertius ali-
Ibidem. qd eloqui. **In** h inq; cognoscimus quia in ipō
 manemus et ipse in nobis quia de spū suo de-
 dit nobis. **Spiritus** itaq; sanctus de quo de-
 dit nobis: facit nos in deo manere et ipsum in
 nobis: hec autē facit dilectio. **Ipsē** est igit de-
 dilectio. **Deniq;** paulo post cum hoc ipm repe-
Ibidem. risset atq; dixisset: deus dilectio est. p̄tinuo sub-
 iecit qui manet in dilectione in deo manet et

deus manet in eo. **Uñ** supra dixerat. **In** hoc **Ubi.**
 cognoscimus quia in ipso manemus et ipse in
 nobis. quia de spū suo dedit nobis. ipse ergo si-
 gnificat vbi legitur deus dilectio est. **Deus** igitur
 spūsanctus qui pcedit ex deo. cum datus
 fuerit homini accendit eum in dilectionē dei
 et p̄ximi. et ipse dilectio est. **Non** em habet ho-
 mo vnde deū diligat nisi ex deo. **Propter** qd
 paulo post dicit. **Nos** diligamus q; ipse p̄or di-
 lexit nos. **Ap̄** us quoq; paulus. **Dilectio** inq; t
 dei diffusa est in cordibus nostris p spūsanctū
 qui datus est nobis.

De excellentia charitatis que ita ex deo ē
 vt ipsa sit deus. **Ca. XVIII.**

Nullum est isto dei dono excellentius
 n **Solum** est qd diuidit inter filios re-
 gni eterni et filios perditionis eterne.
Dant et alia p spūsanctū munera s sine chari-
 tate nihil p̄sunt. **Nisi** ergo tantū impiet̄ cui-
 q; spūsanctus vt eū dei et p̄ximi faciat amato-
 rē a sinistra nō transferet ad dextrā. **Hec** spūs
 pprie dicit donū nisi ppter dilectionē. **Quā** q
 nō habuerit si linguis hoīm loquat̄ et angelorū **1. Cor. 13.**
 sonans eramentū est et cymbalū tinniens. **Et**
 si habuerit pphetiā et scierit omnia sacramen-
 ta et oēm sciām. et si habuerit oēm fidem ita vt
 montes transferat nihil est. **Et** si distribuerit
 oēm substantiā suā: et si tradiderit corpus suū
 vt ardeat: nihil ei p̄dest. **Quantū** ergo bonū
 est: sine quo ad eternā vitā neminē bona tāta
 pducunt. **Ipsa** x̄o dilectio siue charitas (nam
 vnus rei est vtrūq; nomen) si habeat eā q nō
 loquit̄ linguis: nec habet pphetiam: nec oīa
 scit sacramenta: omnēq; scientiā. nec distribu-
 it omnia sua pauperibus. vel nō habendo qd di-
 stribuat: vel aliq̄ necessitate phibitus: nec tra-
 dit corpus suū vt ardeat: si talis passiois nul-
 la temptatio est: pducit ad regnū: ita vt ipsa
 fidem nō faciat vtilem nisi charitas. **Sine** cha-
 ritate quippe fides potest quidem esse: sed nō
 et p̄desse. **Propter** quod et apostolus paulus
In christo inquit iesu neq; circumcisio: neq; p̄-
 pucium aliquid valet: sed fides que per dile-
 ctionem operatur. **Sic** eam discernens ab ea
 fide: qua et demones credunt et contremiscūt
Dilectio igitur que ex deo est et deus est: pprie
 spiritussanctus est: per quem diffundit̄ in cor-
 dib; nostris dei charitas: per quam nos to-
 ta inhabitat trinitas. **Quocirca** rectissime spi-
 ritussanctus cum sit deus: vocatur etiā donū
 dei. **Quod** donum pprie quid nisi charitas
 intelligenda est: que perducit ad deum: et si-
 ne qua quodlibet aliud donum dei non per-
 ducit ad eum.

Ibidem.
Roma. 5

1. Cor. 13.

Gal. 5

Iaco. 2